

De eerste homo-kroegbazen van Venlo; Appy & Henk

Cascade aan de Nieuwstraat kreeg in 1967 nieuwe eigenaars: de Hollanders Appy Legius en Henk Lut. Appy en Henk waren homo's en kwamen daar in een tijd dat daar zeker in het brave, katholieke zuiden nog een taboe op rustte openlijk voor uit. Venlo wist niet wat het zag.

“Kom, overjarige teenagers, dans...”, roept hij in de microfoon, en als de eerste tonen van Chubby Checker weerklinken: “Let’s Twiiiiiiiiist!”

Zondag 10 oktober 2004. Appy Legius (dan 71, nu 76) is even terug in Venlo. Tijdens een jarenzeventig reünie in het Julianapark speelt hij nog één keer DJ. Met zijn wit, krullend, halflang haar, witte broek, wit overhemd, witte laarzen en lichtblauw-gespikkelde baseballpet ziet hij er weer als vanouds extravagant uit. De gedachten van de bezoekers gaan terug in de tijd... naar 1967, het jaar waarin Venlo met Appy kennis maakt...

Appy (de artiest) en zijn vriend Henk Lut (de manager) hebben een bar aan de Nieuwstraat overgenomen: Cascade. Voor de opening zijn honderden mensen uitgenodigd; de namen willekeurig in het telefoonboek geprikt. De nieuwe eigenaren zien er picco bello uit in hun smoking. De portier draagt een zwart pak, de dames een cocktailjurk. Het is

razend druk die eerste avond. Daarna wordt het echter al snel rustiger. Appy en Henk zijn homo's, hebben een relatie en komen daar openlijk voor uit, wat niet bij iedereen in het dan nog braaf-katholieke Venlo goed valt. Praatjes doen de ronde. Zo zou bij Cascade een naakte man achter de bar staan. Het slaat nergens op. De enige ‘man’ zonder kleren, die er zich ophoudt, is een marmeren kopie van de David van Michelangelo. Als duidelijk wordt dat Cascade gewoon een keurig café is, dat er voor homo's dezelfde regels gelden als voor andere bezoekers en dat je er als klant voorkomend behandeld wordt, trekt de klandizie weer aan. Achter in de zaak staan twee draaitafels, waar Appy zo nu en dan platen op draait. Op zekere dag vraagt een Duitser: ‘Hebben jullie geen DJ?’ Appy heeft nog nooit van het woord DJ gehoord. Het lijkt hem ook helemaal niks. Als hij door de microfoon moet zeggen: ‘De taxi staat klaar’, krijgt hij al een hoofd als een tomaat. Toch gaat hij stiekem oefenen. En probeert het dan ook voor publiek, in zijn eigen zaak.

Appy heeft duidelijk aanleg. Vanuit zijn eigen café speelt hij DJ tijdens de Paradefeesten. Daarna draait hij in de etalage van platenzaak Dom van de Bergh aan de Vleesstraat. Het ijs is gebroken. Appy kruipt uit zijn schulp. Begint zich steeds bizarrer te kleden. Loopt op hoge hakken, draagt een grijze pruik, bontjas en buitenmaatse bril. In de stad bezorgt het hem de bijnaam Roy Orbison.

Het succes smaakt naar meer. Appy en Henk huren een vervallen pand aan de Noord-Binnensingel. Na een ingrijpende verbouwing openen ze 21 november 1968 de Incognito Nightclub. Via de entree met garderobe, portiersloge, toiletten en een snackbar,

komen bezoekers door een gordijn in de eigenlijke disco. Met rechts een grote vierkante bar. Met tafeltjes met vaste schemerlampjes, mooie zitbanken en verlichte dansvloer, zoals in ‘Saturday Night Fever’ van John Travolta. Op elke hoek een ouderwetse straatlantaarn. In het midden tenslotte een fontein. Als er artiesten optreden, wordt over die fontein een grote bak geplaatst die dan als podium dienst doet. Colbertje en stropdas zijn verplicht. Heb je die niet, dan kun je ze lenen bij de portier. De nachtclub is elke avond (al snel tot 05.00 uur) geopend en trekt veel volk. In het weekeinde zijn er wel duizend man binnen en staan er rijen bij de deur. Dan is er altijd een grote show, met bekende artiesten als Marianne Rosenberg (*Ich bin wie du*), Ricky Shayne, Bernd Apitz, Rex Gildo, Rob de Nijs, Ronny Tober, The Blue Diamonds... Incognito heeft ook een orkest, maandelijks een ander. En in de pauzes treedt als vanouds Appy op, als DJ. Het zijn drukke tijden voor hem, want tussendoor moet

hij ook nog draaien in Old Inn aan de Parade, wat inmiddels ook zijn (en Henks) eigendom is. Incognito loopt als een trein. Tot de gemeente na een paar ruzietjes de nachtvergunning intrekt. De inkomsten dalen dusdanig dat Appy en Henk moeten stoppen, en ook Old Inn van de hand moeten doen. Ze gaan verder in De 3 Kronen in Tegelen.

Appys' ster als DJ rijst intussen snel. In 1977 lijkt hij bij de landelijke strijd om de Golden Mike Award (350 deelnemers) nummer één te worden. Als toegift draait hij een Duitse schlager. Dat wordt in die tijd in Holland echter nog niet gewaardeerd: Appy zakt van plaats één naar drie. Bij het internationaal kampioenschap, dat het jaar daarop gehouden wordt in De Prins van Oranje in Venlo, haalt hij wel de eerste stek. Overal wordt hij nu herkend. Hij toert door de stad in een witte Chevrolet met open kap. Als hij uitstapt, weet hij met zijn zwarte bontjas met knalrode voering, strakke broek met hoge laarzen ... en twee Afghaanse windhonden alle ogen op zich gericht.

Ook in De 3 Kronen boeren Appy en Henk goed. Al snel verhuizen ze naar een grotere zaak in Tegelen. Nadat ook die van de hand is gedaan, probeert Appy, wiens relatie met Henk inmiddels is beëindigd, het nog een tijdje met een homobar aan de Maagdenbergweg in Venlo: Video Disco Bar Le Pierrot. Bekend door travestieshows.

Dan is Appy ineens verdwenen. Hij strijkt neer in Benidorm, waar hij als DJ aan de slag gaat in het Petit Lido de Paris en vervolgens ook een baantje krijgt bij Radio Benidorm. Na enkele jaren ruilt hij de Spaanse warmte in voor de Noorse kou: Radio

West in Stavanger. Daarna vindt Appy het welletjes. Hij verhuist naar Amsterdam, waar hij eerst in een hotel gaat werken en daarna bij een horecagroot-handel. Na zijn pensionering meldt hij zich bij Uitzendbureau 65+ en wordt archiefmedewerker/postbezorger... Aan zijn tijd in Venlo denkt Appy nog regelmatig terug. Het is de mooiste tijd van zijn leven geweest. Met Henk, die ook weer in Amsterdam woont, heeft hij weer regelmatig contact.

Incognito Nightclub. Appy kon goed met zijn gasten omgaan. Achter de draaitafel.